

Arrest

nr. 65 331 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: XX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 21 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 22 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 12 april 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer H. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Albanese origine te zijn afkomstig uit Litovica, Bujanovac in Zuid-Servië. Uw broer Muharem Sulimanovic zou in 2000 of 2001 als commandant van het UCPMB hebben deelgenomen aan de oorlog tegen de Serviërs, waardoor de Servische militie en de gendarmerie tot op heden naar hem op zoek zouden zijn. Muharem, die vroeger bij u woonde, zou gevlucht zijn naar Kosovo maar zou regelmatig stiekem op bezoek komen bij u thuis in Servië. In 2006, toen de zoektochten naar uw broer frequenter werden, zou hij naar België zijn gevlucht. In 2009 zou hij zijn teruggekeerd uit België. De militie en gendarmerie zou ook bij u thuis zijn geweest op zoek naar Muharem. Sinds 2006 zou zij meer

dan tien keer bij u thuis zijn langsgeweest nadat ze via spionnen in het dorp zou hebben vernomen dat uw broer bij u op bezoek was. Ook zou de militie en gendarmerie u hierover op straat hebben aangesproken. Zij zou u tevens hebben gepest en onderdrukt. Om deze redenen besloot u Servië te verlaten. Op 19 februari 2011 zou u samen met uw vrouw, Hanumsa Sulemanovic (O.V. 6.771.670), en uw kinderen vanuit Preshevo vertrokken zijn. Op 21 februari 2011 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw relaas legde u uw internationaal paspoort dd. 13 februari 2010 neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet eensluidend zijn. Zo dient in verband met de door u aangehaalde bezoeken van de Servische overheid bij u thuis opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat deze rondvraag deed bij uw burens over uw broer en dat zij niet u maar uw burens ondervroeg over de verblijfplaats van uw broer Muharem (zie vragenlijst CGVS, 22 februari 2011). Op het CGVS verklaarde u echter dat de militie en gendarmerie niet alleen bij uw burens ging vragen naar uw broer, maar dat zij ook u persoonlijk ondervroeg over de verblijfplaats van uw broer. Sinds 2006 zou de militie en gendarmerie meer dan tien keer bij u zijn langsgeweken om naar uw broer te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10 - 14). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kon u geen afdoende uitleg geven. U verklaarde enkel dit op de DVZ wél te hebben gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zo ook verschillen uw verklaringen over de frequentie waarop Muharem stiekem op bezoek kwam bij u thuis met de verklaringen van uw echtgenote hieromtrent. U beweerde immers dat hij niet vaak meer langskwam: één keer per maand of om de 3 maanden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vrouw daarentegen beweerde dat hij één keer per week of 2 weken langskwam (gehoorverslag CGVS partner, p. 7). Deze tegenstrijdigheden betreffen de kern van uw asielaanvraag en tasten de geloofwaardigheid ervan aan.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw vrees voornamelijk gericht is ten aanzien van de militie en gendarmerie die elke dag in uw dorp Litovica passeerde en ook soms bij u zou zijn langs geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 15). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaarde u dat de militie u pestte, onderdrukte en macht uitoefende op jullie (gehoorverslag CGVS, p. 10), maar dat dit nu enkel betrekking had op het feit dat ze u het leven bitter maakten door altijd dezelfde vragen te stellen over uw broer Muharem (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien verklaarde u dat het doel van de militie en gendarmerie was om uw broer Muharem te arresteren en dat u noch uw familie ooit persoonlijk door hen werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit niets blijkt dat de vrijheid en/of fysieke integriteit van u of uw familie in gevaar is. U haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zouden ondersteunen. Bovendien liet u na uw problemen

met de militie en gendarmerie ooit ergens ter sprake te brengen. Uit uw verklaringen blijkt dat u het naliet klacht neer te leggen bij instanties zoals de lokale autoriteiten of de Ombudsman.

Het door u neergelegde paspoort bewijst uw identiteit en het feit dat u op legale wijze naar België bent gekomen, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw H. S. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Oslare in Zuid-Servië. Sinds uw huwelijk woonde u in bij de familie van uw echtgenoot in Litovica, Bujanovac. U zou samen met uw man en kinderen uw land van herkomst hebben verlaten omdat de militie op zoek zou zijn naar uw schoonbroer Muharem en uw gezin niet met rust zou laten. Muharem zou soms nog bij u thuis wonen in Servië, maar het grootste deel van de tijd zou hij ondergedoken leven in Kosovo. U zou in februari 2011 zijn vertrokken richting België, waar u op 22 februari 2011 asiel vroeg.

Ter staving van uw aanvraag legde u uw internationaal paspoort dd. 13 februari 2010 neer.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat zijn asielaanvraag ongegrond is, dient ook inzake uw asielaanvraag eenzelfde beslissing genomen te worden.

De beslissing van uw man luidt als volgt:"

De beslissing inzake H. S. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:

"Uw identiteit en het feit dat u op legale wijze naar België bent gekomen, bevestigd door gegevens in het door u neergelgde paspoort, worden ook voor wat u betreft niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers brengen geen nieuwe elementen aan.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers beroepen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.3. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de

zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Het middel mist juridische grondslag.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers verwijzen naar een nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over *"Burden of proof in refugee claims"* en stellen dat hieruit kan worden afgeleid dat een coherent asielrelaas op zich al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Ze bevestigen dat de Servische gendarmerie regelmatig bij verzoekers thuis komt informeren en zoekt naar verzoekers broer die als commandant van de UCPMB deelgenomen heeft aan de oorlog tegen de Serviërs. Deze broer bezoekt verzoekers regelmatig. Verzoekers menen aldus de Servische autoriteiten te moeten vrezen. Voorts formuleren verzoekers een aantal beschuldigingen naar het CGVS toe.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De verklaringen van een kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Hij draagt een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het niet de taak is van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). In het relaas mogen ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden voorkomen op het niveau van de relevante bijzonderheden (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Dit is in casu wel het geval.

Verzoekers betwisten dat hun verklaringen over hun (schoon)broer en de reactie van de Servische autoriteiten strijdig zijn. Inzake het persoonlijk karakter van de ondervragingen van de Servische militie en gendarmerie blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij eerst stelde *"de politie ondervroeg mijn bureu"* *"ze ondervraagden mij niet maar de bureu in de omgeving"* (vragenlijst verzoeker p.2) en bij de CGVS stelde dat de militie en de gendarmerie wel bij hem thuis zijn geweest (gehoorverslag verzoeker p. 9 en p. 10) (ongeveer) tien keer in drie jaar tijd (2006-2010, gehoorverslag verzoeker p.13). Geconfronteerd met deze wijziging verklaart hij eerst dat de bureu zijn neven zijn, wat niet terzake doet, en verder beweert hij op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben *"gezegd dat de politie is langs geweest bij ons en de bureu"*. Ook in het verzoekschrift herhaalt verzoeker deze beweringen doch gaat eraan voorbij dat ze geen steun vinden in de vragenlijst, integendeel hij heeft geen bijkomende opmerkingen gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het verslag ondertekend zoals het hem werd voorgelezen. Daarbij heeft hij uitdrukkelijk bevestigd dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst p. 2 en 3). Verder kreeg verzoeker ook een kopie van deze ingevulde vragenlijst mee (vragenlijst p. 4) en ook bij de aanvang van het CGVS-verhoor stelde verzoeker dat het interview op DVZ goed was verlopen en dat hij alles heeft kunnen vertellen en geen opmerkingen heeft (gehoorverslag verzoeker p. 2). Verzoekers argument dat de verklaringen op DVZ steeds kort moeten

gehouden worden en dus eerder een synthese vormen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de opgenomen verklaringen te meer nu dit punt van het asielrelaas uitdrukkelijk werd besproken. Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker zijn asielrelaas stelselmatig opbouwt en wijzigt. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over herhaaldelijke en persoonlijke intimidaties van de Servische autoriteiten kunnen dan ook niet overtuigen.

De waarachtigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondergraven doordat beide verzoekers onverzoenbare verklaringen aflegden met betrekking tot de frequentie van de bezoeken van hun (schoon)broer. Zo verklaarde verzoeker *“niet zo vaak: één keer per maand of drie maand. Afhankelijk van de situatie”* (gehoorverslag verzoeker p.12) terwijl verzoekster stelt dat dit *“een keer per week, een keer per twee weken”* was (gehoorverslag verzoekster p. 7). De bewering dat verzoekers broer in het begin nog regelmatig kwam en op het einde minder en dat verzoekers in een ander tijds kader geantwoord hebben, kan bezwaarlijk overtuigen nu ze dit dan ook niet als zodanig hebben verklaard en de vraagstelling duidelijk was. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen ook op andere punten sterk uiteenlopen. Zo stelt verzoeker aangaande de frequentie waarmee de Servische militie en gendarmerie langskwamen, dat dit in drie jaar tijd (2006-2010, gehoorverslag verzoeker p. 13) tien keer (ongeveer of iets vaker dan) is gebeurd (gehoorverslag verzoeker p. 9 en p. 13), terwijl verzoekster stelt *“Soms een keer per maand, soms twee keer per maand”* (gehoorverslag verzoekster p. 8). Verder verklaart verzoeker dat ze dan met *“10-15 (politieagenten). Vier, vijf, zes auto’s”* waren (gehoorverslag verzoeker p. 12) terwijl verzoekster stelt dat dit *“soms met twee of drie soms met meerdere (politieagenten)”* was (gehoorverslag verzoekster p. 8). Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige kwesties die overigens tot de kern van het asielrelaas behoren, ondergraven verder de waarachtigheid van verzoekers verklaringen. Het asielrelaas komt dan ook verzonnen voor.

De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van hun verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuancerings die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. Hoe dan ook kunnen verzoekers bezwaarlijk argumenteren dat het CGVS nergens feiten aanhaalt die manifest strijdig zijn, wanneer de verklaringen van verzoeker zowel intern strijdig zijn en ongerijmd met deze van zijn echtgenote.

4. Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekers op basis van deze feiten psychologische terreur ondervonden. Hoe dan ook, zelf al zou verzoeker gevolgd worden *“omdat je daar geen rustig leven kan leiden. Ze pesten ons, ze onderdrukken ons, ze oefenen hun macht uit op ons. Ze komen altijd langs om dingen te vragen en ons te provoceren en dan stellen ze vragen i.v.m. mijn broer”* (gehoorverslag verzoeker p. 10 en 15) -wat ongeloofwaardig is- dan nog faalt verzoeker dit te concretiseren. Bij het doorvragen of de politie ooit verzoeker of iemand van zijn familie persoonlijk bedreigd heeft, verklaart verzoeker dat de politie enkel navraag deed naar zijn broer en het hun doel was hem te arresteren (gehoorverslag verzoeker p. 14). Ook verzoekster stelt nooit persoonlijk te zijn bedreigd geweest (gehoorverslag verzoekster p. 8). Verzoekers tonen dan ook geen ‘misbruik van machtspositie’ of vervolging aan, laat staan grondige redenen om (internationale) bescherming te zoeken.

4.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals

ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK